

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120205823
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120205823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený zástupcom: Remedium Legal s.r.o., s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti žalovanému: N. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. E., ul. Q. L. XXX/1, o zaplatenie 331,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. septembra 2021, č. k. 17Csp/50/2020 - 156, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 17.08.2020 bola okresnému súdu doručená žaloba žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáha, aby súd rozhodol o splnení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 331,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 10.12.2019 do zaplatenia. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Pojednávanie sa zúčastnil žalovaný. Právny zástupca žalobcu sa z neúčasti na pojednávaní vopred písomne ospravedlnil dňa 06.09.2021. Zároveň súdu doručil aj doplnujúce vyjadrenie k žalobe, v ktorom stručne popísal debetné operácie, ktoré vyčíslil a úhrady (kreditné operácie) v sume 33.080,24 eur. Takisto uviedol čo bolo započítané na istinu pohľadávky. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že momentálne je v zlej finančnej situácii, má nízky dôchodok, ktorý pokrýva akurát jeho nevyhnutné výdavky. K žalobe sa vyjadriť nevie. Nevie, z čoho pozostáva žalovaná suma a na základe čoho by mal túto sumu zaplatiť.

3. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi, ktoré žalobca súdu predložil a po takto vykonanom dokazovaní zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, ktorý následne právne posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákonov. Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 07.06.2013 uzatvorila so žalovaným Zmluvu o osobnom (sporožirovom) účte, ďalej aj ako „zmluva o účte“ alebo „zmluva“, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala zriadiť žalovanému sporožirový účet v slovenských korunách, formou bežného účtu č. 273137862/0900. V zmluve je uvedené, že poskytnutie povoleného prečerpania k účtu sa bude realizovať po splnení podmienok v Obchodných podmienkach Banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinných od 01.07.2007. Podľa listín, ktoré sa nachádzajú na č.l. 15 a 16, banka dňa 19.07.2018 odstúpila (resp. vyhotovila o tom listinu) od zmluvy, na základe ktorej

vedie pre žalovaného účet SK15 0900 0000 0002 7313 7862 (teda predmetný účet) a dňa 17.04.2018 vyhotovila Výpoveď zmluvy, na základe ktorej poskytla žalovanému Povolené prečerpanie k účtu č. SK15 0900 0000 0002 7313 7862. Takisto žalobca predložil aj list banky zo dňa 22.12.2010, podľa ktorého bol zostatok dlhu žalovaného zo zmluvy k účtu č. 273137862 k 30.11.2010 v sume 387 eur. Potvrdenia aspoň o odoslaní týchto listín žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom. Dňa 09.12.2019 uzatvorila banka so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1016/2019/CE, predmetom ktorej malo byť aj postúpenie pohľadávky banky voči žalovanému v sume 460,22 eur z nepovoleného debetu na účte FO č. 5147403560 (staré číslo účtu 273137862).

4. Po vykonaní dokazovania (pričom boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté žalobcom) súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval vyššie citované ustanovenia právnych predpisov, a vec právne posúdil takto: Žalobca si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o bežnom účte, resp. sa jedná o postúpenú bankovú pohľadávku, teda peňažný záväzok žalovaného voči banke (SLSP a.s.). Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Po zistení skutkového stavu súd konštatoval, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanému v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok so zákonom, teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaný udelil banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nej na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient (žalovaný) bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie a odoslanie takejto výzvy banky žalovanému, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Bolo preukázané iba odoslanie pokusu o zmier z 01.06.2020, ktoré odolal žalobca žalovanému po neplatnom postúpení pohľadávky. Súd uviedol, že za súhlas s postúpením pohľadávky nie je možné považovať ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok (bod 19.16), nakoľko tento súhlas je súčasťou bankou vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienok, ktorých obsah nemohol žalovaný ako klient banky ovplyvniť. Nejde teda o jej právny úkon (prejav vôle konajúceho smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú). Podľa názoru súdu je splnením preukázania súhlasu s postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákon o bankách iba výslovný a osobitný súhlas dlžníka s postúpením konkrétnej pohľadávky banky, špecifikovanej konkrétnou výškou a jej právnym dôvodom. Prijatím záveru o tom, že súhlas dlžníkov s postúpením pohľadávky bol riadne udelený vo Všeobecných obchodných podmienkach, by okrem iného bol narušený aj princíp zákazu zneužívania práv a viedol by k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom podľa citovaného ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy (o akú sa jedná aj v tomto spore) nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto neprijateľné podmienky sú neplatné. Súd v tejto súvislosti takisto uviedol, že banka si v rovnakom bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok takisto vyhradila právo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Takéto dojednanie je navyše v zjavnom rozpore so zákonom (okrem založenej nerovnováhy v právach), nakoľko umožňuje banke previesť svoje záväzky (de facto sa ich „zbaviť“) na tretiu osobu bez súhlasu veriteľa (klienta). Na druhej strane si v nich naformulovala vopred udelený súhlas dlžníkov s postúpením pohľadávky banky na iný, aj nebankový, subjekt. Súd tak argumentáciu žalobcu poukazujúcu na udelený súhlas vyhodnotil ako nedôvodnú, vychádzajúc z neexistencie (neplatnosti) tohto súhlasu. V tejto súvislosti súd odkázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/124/2018 zo dňa 30. mája 2019, ktorý vo veci rovnakého žalobcu tento právny názor konajúceho súdu potvrdil. K rovnakému právnemu záveru o nevyhnutnosti urobenia výzvy klientovi, ktorý neudelil súhlas s postúpením pohľadávky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách a preukázanie jej doručenia pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, či Krajský súd v Trenčíne (odvolacieho súdu) v rozsudkoch sp.zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp.zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp.zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016, sp.zn. 19Co/897/2015 zo dňa 27.10.2016, sp.zn. 4Co/83/2017 zo dňa 31.03.2017, sp.zn. 17Co/354/2016 zo dňa 14.06.2017, sp.zn. 6Co/146/2017 zo dňa 27.06.2017, 5Co/2/2017 zo dňa 12.07.2017. Súd žiadnym spôsobom

nespochybňuje právo banky postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom.

5. Vzhľadom k tomu, že súd dospel na základe vyššie uvedenej úvahy k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, žalobu zamietol, bez nevyhnutnej potreby ďalšieho uvádzania dôvodov pre zamietnutie žaloby. Napriek tomu však súd uviedol aj nasledovné: Žalobca svoje právo na žalovanú sumu, teda svoju pohľadávku voči žalovanému, odôvodňuje tým, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o bežnom účte (účet SPOROŽÍRO) z 07.06.2013. Zo znenia žaloby vyplýva, že touto zmluvou, resp. na základe tejto zmluvy, mal byť žalovanému poskytnutý úver, resp. spotrebiteľský úver vo forme povoleného prečerpania na bežnom účte. Žalobca výslovne uvádza, že postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Ďalej má za to, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, resp. spotrebiteľskom úvere. Zo znenia predloženej zmluvy však nevyplýva, že by bol žalovanému poskytovaný úver, resp. akékoľvek peňažné prostriedky. Vyplýva z nej, že prípadné poskytnutie povoleného prečerpania je viazané na splnenie podmienok (V zmluve je uvedené, že poskytnutie povoleného prečerpania k účtu sa bude realizovať po splnení podmienok v Obchodných podmienkach Banky pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinných od 01.07.2007.) Banka, teda postupca pohľadávky, ani v zmysle žaloby, ani v zmysle predložených listinných dôkazov, neoznámila žalovanému, že mu poskytuje povolené prečerpanie účtu a za akých podmienok (napr. úročenie, splatnosť a pod.). Z uvedeného je zrejmé, že ak žalovaný použil, resp. získal od banky peňažné prostriedky bez zmluvného základu (čo vyplýva z vykonaného dokazovania), na jeho strane nastalo bezdôvodné obohatenie prípadne pohľadávka z tzv. prekročenia. Predmetom žaloby a ani predmetom postúpenia pohľadávky však nebola žiadna takáto pohľadávka. Zjavne sa jedná o prekročenie na bežnom účte, ktoré nepredstavuje formu spotrebiteľského úveru. Pre súd už úplne zmätočným je záver vyplývajúci z listinného dôkazu na č.l.13, kde je uvedené, že postúpená pohľadávka je z nepovoleného debetu na účte FO (čo nie je povoleným prečerpaním ako uvádza v žalobe žalobca). Z uvedeného je tak zrejmé, že pohľadávku z úverovej zmluvy, ktorá mala byť na žalobcu postúpená bankou, sa žalobcovi nepodarilo ani riadne preukázať. Takže aj pre tieto dôvody je žaloba žalobcu nedôvodná. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 257 Civilného sporového poriadku. Aj napriek tomu, že žalovaný bol v konaní úspešnejší ako žalobca, v dôsledku čoho by mu patrilo právo na náhradu trov konania v pomernom rozsahu, súd vzal do úvahy to, že žalovanému v priebehu konania nevznikli žiadne trovy konania (čo výslovne uviedol žalovaný na pojednávaní), čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, a preto mu súd náhradu trov konania v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky na iný subjekt podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách v znení neskorších p. p. (ďalej len „ZoB“) v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., (ďalej aj ako „postupca“) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (poslednú splátku uskutočnil žalovaný dňa 20.11.2017, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 09.12.2019). Žalovaný bol tak v omeškaní viac ako 365 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 22.08.2019. V tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že postupca nebol v zmysle cit. ust. § 92 ods. 8 ZoB povinný upozorniť na skutočnosť, že môže v prípade splnenia zákonných podmienok postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, nakoľko z cit. znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB takáto povinnosť banke nevyplýva. Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/128/2019 zo dňa 23.12.2019, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/64/2018 zo dňa 27.03.2019, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/351/2017 zo dňa 24.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/2/2019 z 20.02.2020. Splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB

bolo jednoznačne preukázané výzvou zo dňa 22.08.2019, a teda toto podanie je potrebné považovať za výzvu podľa uvedeného ustanovenia. Je bez pochyb zrejmé, že ide o výzvu postupcu na úhradu svojej pohľadávky. Na základe uvedeného zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a vec nesprávne právne posúdil, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Záverom poukázal aj na to, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní s plnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti žalovaný žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprel. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukazovať ďalšími listinnými dôkazmi), že žalovaný bol pred postúpením pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, t. j. postup podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB bol postupcom v celom rozsahu dodržaný. Na základe uvedeného považuje za nesporné, že postupca postúpil žalobcovi pohľadávku v súlade so zákonom (aj v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB) a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ dospel k záveru o opaku a v dôsledku uvedeného záveru zamietol podanú žalobu. Pre úplnosť uviedol, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Súd však nepostupoval v zmysle ust. § 295 CSP, ale naopak z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP) zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 8Cob/75/2020 zo dňa 31.03.2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/52/2020 z 25.02.2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoCsp/17/2020 z 25.01.2021 a iné rozhodnutia krajských súdov. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Ďalej uviedol, že v Zmluve zo dňa 07.06.2013 je jasne a zrozumiteľné v čl. 1 bode 4 uvedené, že k osobnému účtu banka poskytuje aj povolené prečerpanie, a to po splnení podmienok uvedených v Obchodných podmienkach Banky pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privatným klientom a MIKRO podnikateľom účinných od 01.07.2007. Skutočnosť, že žalovanému bolo k osobnému účtu poskytnuté aj povolené prečerpanie preukazuje „Výpoveď Zmluvy“ zo dňa 17.04.2018 ako aj „Odstúpenie od Zmluvy“ zo dňa 19.07.2018. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že žalovanému k osobnému účtu bolo poskytnuté aj povolené prečerpanie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný si svoje povinnosti neplnil a teda na osobnom účte nedisponoval dostatočnými finančnými prostriedkami, ktorými by povolené prečerpanie - kontokorentný úver splácal, tak sa z povoleného prečerpania stal „nepovolený debet“, z ktorého žalobca odvodzuje svoju pohľadávku v tomto konaní. Žalovaný sa dostal do nepovoleného debetu po ukončení Zmluvy o poskytovaní povoleného prečerpania, ktorá bola súčasťou Zmluvy o osobnom účte zo dňa 07.06.2013, a to výpoveďou Zmluvy zo dňa 17.04.2018. V zmysle vyššie uvedeného nie je mu zrejmé, akými úvahami súd dospel k záveru, že uplatňovaná pohľadávka, ktorá vyplýva z právneho titulu Zmluvy o Osobnom účte uzatvorenej dňa 07.06.2013 nevyplýva z predložených dôkazov. V tomto smere sa javí rozhodnutie ako nezrozumiteľné, nepreskúmateľné s cieľom absurdnej ochrany spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedeného navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe alebo ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa písomne k odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď pri postúpení pohľadávky nebol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

10. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa s ním. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

11. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. Ak by konajúci súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu neoveroval, išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý by nezodpovedal otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie, k zodpovedanie ktorej je súd ex offio viazaný, čo by protirečilo obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/.

12. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 ods. 8 zákona o bankách: "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

13. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne

neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offo. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

14. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca síce v spore predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. adresovanú žalovanému zo dňa 22.08.2019 na úhradu omeškaných splátok, avšak nijako nepreukázal, že táto výzva banky bola žalovanému doručená, alebo aspoň zaslaná. Samotná výzva banky dlžníkovi nepostačuje pre splnenie podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a je potrebné, aby táto výzva bola dlžníkovi doručená, alebo aby banka vykonala aspoň pokus o jej doručenie dlžníkovi. Len vtedy, ak bola výzva dlžníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do sféry dispozície dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto spore teda žalobca nepreukázal existenciu výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a možno preto súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore.

15. Za rovnako bezdôvodnú musí odvolací súd označiť aj odvoláciu námietku žalobcu ohľadne jeho nerozporovaných skutkových tvrdení /že žalovaný bol zo strany jeho právneho predchodcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách /, ktoré bolo potrebné v zmysle § 151 ods. 1 CSP považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia a pri rozhodovaní z nich vychádzať. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe ani počas konania netvrdil, ktorou konkrétnou výzvou bol žalovaný zo strany jeho právneho predchodcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a kedy mu bola výzva doručená (tvrdil len, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní....), teda žalovaný nemal aké konkrétne tvrdenia o výzve rozporovať.

16. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

17. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.